

MANGO

LJUBICA ARSIĆ

■ Laguna ■

Copyright © 2008 by Ljubica Arsić
Copyright © 2008 ovog izdanja LAGUNA

Edicija MERIDIJAN
Knjiga 14

*Ako me iko voli, na Zemlji ili među zvezdama,
sad je vreme da mi dâ neki mali znak.*

Mišel Uelbek

Mango, voće poreklom iz Indije, zelene, žute i, kad je plod prezreo, narandžastocrvene boje. Glatka žilava kora koja nije za jelo prekriva sočno vlaknasto meso slatkastog ukusa i otužne gnjileži.

Mužjak jedne vrste skarabeja trlja svoj zadnji deo o kruškoliki zreo plod manga da bi se tako namirisao pre parenja.

Težina ploda može biti od sto grama do pola kilograma. Najpoznatija vrsta ovog voća, pod imenom *biscochuelo* uvozi se sa Kube. Stablo manga traje otprilike koliko i život čoveka.

Takođe, *Mango* je ime svetskog lanca prodavnica moderne ženske odeće. U jednoj takvoj beogradskoj radnji, na početku Knez Mihajlove, srele su se tri žene.

Ruka u gumenoj rukavici drži nešto metalno i sjajno.

Krv curi na belu mušemu. U bleštavilu reflektorke sve je svetlucavo, lepljivo crvenilo. Boli je. Ne može da se pokrene. Preduzimljivi dlanovi su tu da, ako zatreba, utišaju preglasno ječanje. Dok nerazumljivo mrmljanje kuje nerazumljivi plan koji podrazumeva grubost i brzinu, neko joj pritiska usne. Jedno lice se približava i postaje karo karta iz loše promešanog špila, očekujući priznanje koje ona, ošamućena, nije u stanju da saopšti.

U daljini zvoni telefon. Koraci po linoleumu. Šišti voda iz slavine. Ispod muškog lakta proviruje prozor sa oguljenom ručkom i pihtijastim staklom koje se zatrese kad neko negde zalupi vrata.

Tamnoputa Tahićanka na zidnom kalendaru drži lube-ničastu posudu punu prhtavog roze čipsa. Bradavice su joj iste boje kao ono što nosi na tacni. Lakat iznenada zaklanja času ostavljajući samo njene mirne oči, njen pogled stražarke.

Iz hladnog neonskog roja izdvaja se udebljali svitac i leti prema njoj. Ona stiska usne da joj ne uleti u usta, duva kroz nos topao, ustajali vazduh. Miris stoji i postaje večno isti dok vreme sporo prolazi, miris peškira natopljenog hlorisanom vodom iz bazena.

Dodaj mi, kaže glas, i ponavlja, dodaj, pre nego što teška alatka mutavo udari o ispruženi dlan.

Iznenadni pisak alarma sa obližnjeg parkinga ubada mačke koje se lenjo protežu po haubama automobila.

Taksi polako prolazi pored devojčica na rolerima. Zaustavlja se ispred kontejnera o koji je neko okačio kesu sa bajatim hlebom i zimske cipele spojene uvezanim pertlama. Vika i dobacivanje, ono obavezno ej, struganje točkića po asfaltu. Približavaju se i udaljuju preskačući šahtove. Jaki udarci pri naskakanju pridižu toplu noć da, pre nego što se zgura oko karoserija i razmekšalih guma, još malo leprša ulicom iznad električnih žica. I da se vine još više i zakloni žmirkavu svetlost televizora što se iz stanova pruža prema mrkom nebu.

Muškobanja u širokim pumpericama sa šnurovima kao na platnenim roletnama vozi nagnuta po ivici trotoara, zatim pravi osmicu mlatarajući dugom kosom u korenu ukroćenom rajfom. Prolazi pored Lide, koja otvara prednja vrata taksija.

Zadnja sedišta su prekrivena plastikom. Lida to na vreme primećuje i odlučuje da se smesti do vozača, na otrcano i usjajeno mesto koje ipak nudi bockavu prisnost tekstila.

– Ne podnosim plastiku, naježim se kad je dodirnem, naročito kese iz samoposluge – kaže taksisti.

On joj objašnjava da je sedišta posebno zaštitio zbog majki sa decom. Klincima curi sladoled, brišu ruke po sicu, znoje se, neka od vrućine povraćaju. Ni majke nisu bolje, spuštaju na mebl mokre kišobrane. Pre neki dan vozio je jednu porodicu, dečak je na veliku slamku cevčio iz litarske flaše koka-kolu, a kada su izašli, na sedištu je ostala bara. Klinac pijuckao i istovremeno piškio.

– Do kafića *La Revolution*, – Lida otvara prozor. – Možete da uđete odozdo, iz Cara Lazara.

Vožnja kolima je baš uzbudljiva, naročito kad je spora. Tada čovek može da vidi šta sve ljudi kupuju od prodavaca sa robom na haubama načičkanim duž Bulevara, kako pune kese plastičnim papučama i smešnim sandalama sa debelim poliuretanskim potplatama za pionirsko hodanje po marsovskim plažama Ulcinja i Sutomora, kineskim brushalterima čiji umeci obećavaju grudi na naslovnoj strani, šortsevima na učkur i testeninom Farfala u porodičnom pakovanju, plus kantica kečapa gratis, mušemastim podmetačima za kuhinju, lampama koje teraju noćne leptirice, zapaljivim trakama protiv komaraca. A za najsrećniji dan u životu, venčanica, veštački bidermajer i dijadema sa koje do poda pada nevestinski veo, uključujući i salвете sa likovima mladenaca naštampanim po fotografiji, odmah tu, u radnji.

Dok joj vetar hladi vrat, Lidi još padaju na pamet one priče o materiji sabijenoj u mali prostor, kosmos sa tanga gaćicama zguranim u orahovu ljusku, švercersku torbu, a to nikako ne bi primetila da sama vozi jer bi bila zauzeta volanom i brojčanicima na vozačkom pultu, pritiskanjem

pedala i povlačenjem ručne. Uostalom, dobro je što Lida ne vozi. Žene su loši vozači, bar tako smatraju muškarci, a oni su u stanju da sve druge ubede u ono u šta i sami veruju.

Taksista koristi crveno da dlanovima pritisne lice i nekako obriše umor sakupljen u podočnjacima. Češka se po prosedim maljama koje vire iz razdrljenog izreza majice. Gleda usredsređeno na ulicu po kojoj se mlazevi farova ulivaju u mutnu reku asfalta. Ima dobre oči. Sigurno ih sklapa tek kad posle smene leži mrtvosan na udubljenom kauču. Ne skida čarape na kojima je popustila lastika, noge podiže na doručje dok ventilator sa buvljaka meša vazduh pun mirisa dinstane džigerice, a dečica trčkaraju sakupljajući po sobi raspomamljene sličice fudbalera.

Kola iza njih su se prilično primakla. Farovi se povećavaju u retrovizoru, ispunjavaju ga kao dve velike svadbene čaše.

Sa retrovizora taksija vise ikonice svetog Save i minijaturna sličica paprikasto zelenog papagaja. Vozač iza je nestrpljiv, trubi, točkovi se uz škripu ukopavaju. Crvena senka malo podrhtava pa brzo nestaje. Šibaj. Bes tih nevidljivih kola u bekstvu postaje samo zujanje u daljini koje blago drmusa ikonicu i papagaja.

Taksista se smeška dok Lida dodiruje sličicu blago, nežno, vrhovima prstiju.

– Kako se zove? – pita Lida.

– Peki. Neverovatno kapira, sve razume kad mu pričam.

– Sigurno pravi đubre dok gricka semenke. Ima opasan kljun.

– Ma ne pitaj. Držim ga van kaveza jer mi je žao. Žena besni, sve je živo isključao, ali ga voli. Strašan je moj Peki, pikira na bubaruse u kuhinji. Imam neke njegove slike u mobilnom.

Taksista desnom rukom pritiska dugme na telefonu pružajući ga Lidi. Peki na lusteru, Peki stoji nasred stola i kljucka iskipelu penu pored flaše piva, gazda pokušava da ga uhvati na kazančetu ve-cea. Peki sa zakačenom portiklicom na kojoj piše Srbija, tumači taksista.

– Baš je sladak.

– Krešti kad se vraćam s posla, jedino mi se on raduje. Neće da vam smeta ako začas stanemo kod onog kioska sa hamburgerima? Nisam od jutros ništa jeo, odbiću čekanje.

Oko kioska se razmiče grupa devojčuraka da propusti taksistu koji hitro istrčava iz kola, pokazuje koje sve priloge želi uz hamburger. Malo luka i aleve paprike, može sladak kupus. Miris roštilja pomešan sa dimom iz auspuha gladi obnažene pupkove sa kojih su se povukle tesne majice kupljene u radnjama „sve za 85“ pokazujući kod neke staklenčić pirsinga, kod ostalih lažnu uzbunu ispisanu CHANEL i DIOR slovima iza kojih se krije prava objava. Njihove grudi su spremne, i čekaju.

Odmah se prepoznaje hitnost te poruke, kada se čeka da neko naiđe i u prolazu primi na sebe, kao proletnju kišu, statički elektricitet jeftinih sintetičkih bluza, sjaj za usne sa ukusom jagode i sve ono što staje na šiparička kolica prepuna voća i povrća, dok ne bude kasno, a to kasno tako brzo dođe, upozoravajući krivudavim, plavičastim venicama da suknja mora još malo da prekrije butine.

Brzo dođe ono daleko vreme kada se žensko cveće ne miriše nosem već dušom. Duša mu dođe kao uteha umesto svih tih izgubljenih mirisa znoja, mlečnih prevoja kože, poljskih travčica u kosi opranoj reklamiranim šamponom.

Udobno je, mirno, niko ne trubi. Taksista, dok vozi, zadovoljno jede zaljućeni hamburger. Lidi se čini da je sve pomalo poskočilo i popravilo se od podneva, kada je došla umorna s posla, otupela od silnih mušterija koje neprestano zanovetaju. Ali danas je petak, početak vikenda sa prvom neradnom subotom u mesecu. Akrobata bodro skače na trambulini dokolice, sve više širi ruke, dobija na poletu. Opa. Skok. Nagore, u visinu, iznad radnji sa izlozima po kojima promiču treperave tačkice zvezda, dalekih i nedostižnih.

Lida pokušava da zamisli zvezdu, što nije baš lako kada su dani ispunjeni ženskim krpicama na rasprodaji i rafovima sa majicama složenim po boji i veličini. Zamišlja ogromnu užarenu loptu koja visi u ledenoj praznini i ni na šta se ne oslanja, na milijardu kilometara od susednih zvezda, majušnih i titravih tački za koje se samo zna da postoje. Mada, ni to nije pouzdano, zato što zvezda može da nestane a da se njena fantomska svetlost još uvek širi na sve strane.

Znači, o zvezdama se u stvari ne zna ništa. Ako je njihovo kretanje u prostoru zauvek predodređeno i objašnjeno zakonima mehanike, onda im je život strašan i besmislen, jer ne pruža ni najmanju nadu u slučajan susret. Slično ljudima. Sreću se, smeju, tapšu jedni druge po ramenu i odlaze u neki poseban prostor, sličan onom uvinutom

znaku za beskonačnost koji ulazi sam u sebe, kao opečena zmija koja u mukama grize svoj rep, pokušavajući da ujednom ubrizga otrov. Ta zmija se zove prošlost. Tu ponekad preplašeno zaviruje naša svest. Ljudi nepomično vise u praznini. Nema vrha ni dna, vremenom slabi nada da se približe jedni drugima ili bar nekako probude svoju volju i promene sudbinu. Uglavnom sude po onome što se drugima dešava, uzimajući u obzir samo nejasno treperenje. Idu u susret onome što smatraju svetlošću iako je njen izvor već odavno prestao da postoji.

A sad se još i navijači vraćaju sa utakmice. Prolaze pored glavne pošte obučeni u prugaste dresove, mlataraju zastavama i zvrče čegrtaljka. Neki razuzdani mladić crno-belog ištraftanog lica probija se na motoru kroz falangu.

– Brzo zatvaraj prozore – komanduje taksista.

Prema njihovim kolima leti plastična flaša, pivo se rasprskava po šoferšajbni. Grozno je kad toliko pijanih muškaraca više. Lida se plaši gomile, koja uvek ima posebnu snagu da razbija, pali, seče. Jedan joj pokazuje zubati osmeh, taksista naglo daje gas, navijač trči pored kola.

– Majmune, otkinuću ti muda – više taksista kroz zatvoren prozor. – Baš si mene našao.

U toplim, zagušljivim kolima navijačka himna se čuje kao rezanje električne testere, koje polako zamire zajedno sa vijorenjem zastava i plašteva dok se tamna gungula ratobornih gundelja spušta Takovskom. Velika ulica dobija posebnu lepotu u noći: razne boje, transparenti, zastave i plavičasti asfalt mile zajedno sa saobraćajem i kretanjem brisača koji spiraju ostatke piva.

Pred kafićem, taksista daje Lidi vizitkartu.

– Ako vam zatreba, devojko, zvrnite me na mobilni. Sa mnom ste bezbedni kad se noću vraćate kasno. Po ulici šetaju svakakvi manijaci, imate kod mene trideset posto popusta.

Devojka. Lida više nije devojka iako izgleda mladoliko u farmerkama i bluzi na kolutove, sa svetloplavim lakim džemperom prebačenim preko ruke. Liki, obavezno ponesi nešto da ogrneš, noći su hladne, obično joj dovikuje majka s prozora. Za svaki slučaj, ponavlja u sebi majčino upozorenje, mada bi bilo bolje da za svaki slučaj ponese kondome.

Lida ima trideset devet godina. Razvedena je, živi na spratu porodične kuće, u stanu koji je nasledila od dede. U prizemlju su njeni roditelji, koji nedeljom prave ručak da „okupe porodicu“, Lidu zaduženu da umesi nešto slatko, njenog brata, njegovu ženu i njihova dva dečaka, uvek spremna da isprobavaju svoje nove i još neispitane mlaznjake, gazeći do daske pri opasnim naletanjima oko bakine vitrine, i lupinzima sa stolica naređanih jedna na drugu. Diplomirala je biologiju, ali ne može da nađe posao za koji se pripremala, osim što je nekoliko meseci zamenjivala u školi koleginice na bolovanju. Njen brat je odustao od studiranja otvorivši na vreme radnju za prodaju i montiranje rashladnih uređaja. Ta radnja mu pruža, što se novca tiče, sasvim pouzdan uvid u modele japanskih kola, dok njegovoj ženi omogućava da svake druge godine menja pločice u kupatilu.

Lida užurbano ulazi u baštu kafića *La Revolusion*, nošena dahom trome gradske noći uhvaćene u volane njene lepršave bluze na kolutove od kojih je svaki, žut,

bledocrven, plavkast, promenljivo raspoloženje Saturnovih prstenova što sada obujmljuju njena sveže izbrijana pazuha i čvrste male mišice. Duška je već stigla, pije biter lemon. U razdrljenoj tašni od jelenske kože, koju spušta na slobodnu stolicu, Lida najzad pronalazi dve šnale kojima podiže kosu one svetle i titrave boje između kajsije i plamenog rumenila kasne septembarske šume.

Ako bi se dve prijateljice uporedile sa olovkama, onda je Lida mala i zašiljenog vrha, koja hitro, kao u jednom crtaču, bezobzirno dopisuje svet ne hajući šta mu u stvari treba, dok je Duška dugačka sa zaobljenim grafitom, zgodnim da se na drvetu uzimaju mere. Naročito one što se tiču takozvanih patrijarhalnih zahteva koje, kao slikarka i umetnica prezire, odmeravajući prisutne u razgovoru, sve da im napravi male mrtvačke sanduke za koje će im odseći noge, pa ako opet u njih ne mogu da stanu, onda i glavu.

– Šta je sa Tanjom? – pita Lida srkuckajući votku sa limunom. – Zašto je još nema?

– Javila mi se da možda neće doći, iznenada joj je nešto iskrslalo.

Duška značajno diže svoje tanko iščupane obrve.

– Nije valjda da je zvao? Pitam se da li Tanjuša uvek treba da bude na usluzi onda kada se njemu digne. Ništa mi nije rekla danas na poslu, izgledala je prilično neraspoložena. Mogla sam da se opkladim da će upoznati baš takvog tipa, da će se zaljubiti i izvući slabu vajdu od toga.

Duškinе obrve, neprikladne njenom grčkolikom licu, podižu se i grade polukrugove iznad tamnih očiju, uvek za nijansu tamnijih od onih upamćenih kad skine naočare. Prstom gura naočare ka korenu nosa.

– Kakvog?

– Pa znaš, oni što ne zovu deset dana, a onda se veselo jave kao da ništa nije bilo, i još im je čudno što se milosnica koja je tako strpljivo čekala ljuti.

– To su oni koji se još nisu odvojili od mame.

– Misliš da ima onih koji su se odvojili? Kad nekog takvog upознаš, javi mi.

Lida jede limun, pravi kiselu grimasu naručujući mahanjem još jednu votku.

Kelneri u kafiću *La Revolution* nose majice sa likom Će Gevare, koji u sito-štampi na pamuku, zbog povećanih beonjača i sitnih zenica, izgleda pomalo preplašen. Jedan od njih pali baklje pobodene u žardinjere, zatim Lidi donosi votku i tri piva za susedni sto, odnoseći sa njega gomilu praznih krigli.

– Klade se ko će više da popije – Duška pokazuje glavom. – Šta misliš ko će da pobedi?

Lida opet pretura po tašni, traži papirne maramice za toalet. Svakako otpada onaj plavi sa prćastim nosom.

– Predaješ se? – izaziva ga pajtaš za stolom.

– Ma ne, idem samo do klozeta.

Prćasti ustaje i ide naporedo s Lidom do vrata trudeći se da prikrije teturanje. Onda mu, kad ga prijatelji više ne vide, popušta koncentracija, ruka jedva napipava kvaku. Oštri, jaki mlazevi, bez stenjanja, udaraju po zidovima šolje i pločicama. Tip se zatim dugo umiva, koristi pljuskanje vode da muklo zaječi u dlanove.

Zvuci koji ga okružuju prava su tonska podloga za Lidino piškenje u susednoj kabini. Pojača, kad je žubor iz muškog dela glasan, stisne kad žburubućkanje umine, jer joj je malo glupo da je tip čuje. Čeka da on prvi ode,

zatim izlazi laka koraka, raspitujući se kod kelnera na kasi da li večeras svira Buki. Ne, Buki je sa Santa Klarom sledećeg petka, danas sviraju Kubanosi.

Magličasta zapara sa buktinjama, točenim pivom i pesmom *Besame mućo*, uz semenkasto cickanje marakasa postaje pravo sazvežđe Zodijskoga u kojem se voda hitro uliva u zemlju, ostavljajući vatrene znake da se još više razgore u vazдушnim. I onda kada se Lida penje mračnim stepeništem do svog stana, još uvek tinjaju buktinje dodajući visinama talas tople mekote.

Po navici ne pali svetlo u hodniku već, bacivši tašnu pravo u fotelju, uključuje televizor sa spotovima na Emtiviju i pred nekim zgodnim crncem reperom počinje da se svlači.

Najpre zbacuje s nogu špicaste papuče, a zatim se, vrcajući da se iskobelja iz farmerki, u ogledalu iza leđa pojavljuju njeni guzovi kao dve motorciklističke kacige zajedno zavarene uskom, tamnom trakom tangi. Posle lepršave bluze otkopčano prsluče klizi bretelama, lako. Lidine grudi su dovoljno male da čvrsto stoje, bez onih širokih ružnih kolutova iz kojih agresivno štrče kvrgave bradavice. Možda crncu sa Emtivija golotinja belkinje liči na eskimski iglo, da nije Lidine grivaste crvene kose koja kožu prliji plamenom blage izviđačke vatre, naročito kada se njeni sisić mrđaju dok s poda sakuplja razbacanu odeću i slaže je na stolicu. U kuhinji pronalazi mineralnu vodu, pijucka je lagano ispuštajući mehuriće na nos.

Kasno je, ali joj se ne spava. Daljinskim menja kanale, vraća pritiskom na dugme ljudožderska lica spikera tamo odakle su došla, gurajući od sebe siledžijsku golotinjnu „javi se ližem te“ devojaka koje se pod tušem trljaju

penom, upinjući se da crvenim noktima nađu put do klitorisa, kao da je to staza do sedmog neba.

Svuda okolo je tako mnogo seksa. Lepe reči moraju da se traže.

Iz guste tame susednog dvorišta čuju se krici koji se pretvaraju u smeh pa u režanje. Pun je mesec, što nervnim bolesnicima svakako pogoršava situaciju, naročito po vrućini. Jadna mala ludača preko puta, sa kojom je išla u osnovnu školu, sad provodi svoje sumorne dane na mansardi, u sobičku sa rešetkama. Ma više nije malena, mada je za Lidu ona još uvek devojčica smešno podrezanih šiški, ćutljiva blentuša sa kojom se posle časova vraćala kući i koja je uvek bila bolesno bleđa, sa modrim podočnjacima sličnim krupnim šljivama stenlejkama. Njena tunjavost je prosto nervirala. Lida se seća šamara jer nikako nije uspela da joj objasni kako ne treba da mami odaje njihove tajne o dečacima. U ludilu se, izgleda, ne stari. Duša ludaka je uvek detinjasta, uvek spremna da se spušta niz tobogan.

Zatim Lida pušta Sezariju Evoru da zapeva *Besame mućo*. Tako će prigušiti krike iz susednog dvorišta. Želi da poljupcima o kojima peva Sezarija, milujući se, pusti iz sebe bar malo vlažnosti. Dok u mraku napipava tubu vazelina, zamišlja neka usta koja joj se primiču blizu ali je ne ljube, dovoljno blizu da oseća varničavo golicanje usana i brade što bocka tek izniklim čekinjama. Vazelin je klizav, vazelin je nežan i u ovoj noći zamenjuje ljubav. Jezik joj je prilepljen za nepce kao kod klinaca kad po mrazu ližu gvozdeni gelender. Mali ventilator drnduće tarući se o plastični stalak.

Pokušava da zamisli onog koga nema. Muževljev je već u braku postao bledunjav i bez karaktera, a posle razvoda još više sličan stipsi, beskrvan poput štancovanih patuljaka pred kućama gastarbajtera. Onaj poslednji koji se polako topi kao sveća kraj uzglavlja, doduše nežan pri prodiranju, nije imao ništa upečatljivo što bi u mislima podstaklo uzbuđenje, naročito sada kad sećanje na njega nestaje. Veštičja pomada kojom žene mažu prošlost oduzima mu snagu i smešta ga u povorku anemičnih kita što nestaju kao odjavna špica. Usredsrediti se na crveni glavić i sjajnu, lepljivu kapljicu. To tek malo pomaže, Lida bi ipak volela da vidi lice tog bezobraznog boga koji joj se prvo objavljuje ukrućenim totemom. Ubrzava, drugom rukom miluje se po grudima. Već je dovoljno klizava i nabubrela, utrнула od trljanja, a i bradavice su prilično očvrsle od živog predviđanja njegove nepokolebljive pronicljivosti koja bi mogla da se u nju ugura. Visoko podiže kukove da bi mu se još više približila. Ispod nje neko pumpa gumeno jastuče za plažu. Dolazi joj tako izvijenoj, prikovanoj za jastuče na kojem se, nudeći karlicu suncu, podiže na talasu koji raste, raste u stenjanju, krik, zapomaganju komšijske ludače, mešajući se sa Sezarijinim pevanjem.

Ljubi me ljubi strasno
 kao da će ovo
 biti naša poslednja noć
 Ljubi ljubi me strasno
 neka me obuzme strah da te gubim
 gubim zauvek
 Želim da se ogledam u tvojim očima
 da te imam uz sebe
 da se zajedno gledamo
 Pomisli da ću možda već sutra
 biti daleko daleko od tebe

Ljubi ljubi me strasno
 kao da me ove noći
 ljubiš poslednji put
Besame besame mućo
 da me obuzme strah da te gubim
 gubim zauvek

Mobilni zvrči u rano subotnje jutro. Lida ide sa njim do prozora (napolju je tragično vruće, grm zguranog šiblja kao prekriven zelenkastom lavom iz koje do kože ošišana pudlica pokušava da istera zarobljenu loptu, šlogirani komšija izbegao iz Bratunca vuče po dvorištu nogu, oslanjajući se na metalno pomagalo) i ulazi u kuhinju. Zovu je iz radnje, da dođe zbog isporuke nove robe koja stiže ranije nego što je planirano. Dobro, samo da trkne do supermarketa, biće u *Mangu* do jedanaest.

U frižideru je dočekuje malo zubato sunce. Sijalica osvetljava uvrnutu, do pola iscedenu tubu tartar-sosa, zaglavljenju između rešetki, konzervu tunjevine u komadićima, sparušene maslinke u hermetičkoj posudi za čuvanje vlažnosti, nekoliko teglica pomade koju drži na hladnom da se ne užegne i činiju kanadske salate od kukuruza šećerca i ementalera, dopola pojedenu, iz koje kusa stojeći, ne zatvarajući frižider.

– Danas mi je slobodna subota – kaže telefonu.

Da, mora da primi robu, da, razume, tako je ispalo, doći će i aranžer da promeni izlog.

Kružić sunca prati je u stopu drmusajući se na metalnoj kopči cegera, koji Lida kači kod naslaganih žičanih korpi, ponovo i ponovo presloženih poslovođinom rukom, doduše neveštom da radni mantil zakopča kako treba.

Tamo u dubokom nebu sve se isto dešava kao i pre milijardu godina. Kovitlaju i besne magnetne oluje stvarajući predele Sunčevih pega, oblaci vrelog gasa šikljaju prema drugim nebeskim telima koja, ošamućena snagom usplamtele mase, u nju udaraju talasajući narandžaste okeane gasova.

U zbudženom supermarketu, gde samo jedan neoprezan pokret ruši natrpane kesice sa kikirikijem i smokijem,

minijaturno instant Sunce šeta po teglama sa prošlogodišnjom zimnicom izazivajući vrenje ajvara i nedovoljno ukuvanog džema. Korona obavlja žute kesice majoneza i vakuumiranih viršli, naročito podrhtava oko tirolske salame dok se jedna protuberanca ustrempljuje ka poređanom jogurtu. Lida svojim čulom za vidovitost oseća da će se dogoditi naduvavanje, a zatim eksplozija čaša sa naklobučenim staniolskim poklopcem.

Poslovođa treskanjem prekida slaganje korpi, odlazi u pomoćnu prostoriju zakrčenu kartonskim kutijama i pronosi pored Lidine glave, kao kakav olimpijski nosač baklje, vileda krpju. Gundža i briše, stiska krpju, jogurt se cedi niz rukave i kaplje na sandale neke žene kojoj iz korpe vire dva bageta. Na njenom obrazu zaustavlja se igla sunca prljeći dlakave pipke mladeža.

– Zar tom krpjetinom po mlečnim proizvodima?
 – Nisam vas ništa pitao, gospodo.
 – Ne treba vi mene ništa da pitate. Ja vas pitam zašto tom pačavrom mažete po namirnicama koje ljudi jedu. Nije higijenski.

– Dajte mi bolju.
 – Baš ste inteligentni.
 – Ni vi ne izgledate glupi, gospodo.
 – Naravno da nisam glupa, a vi ste bezobrazni. Samo da vam kažem da ću pozvati inspekciju. U brašnu iz vaše radnje pronašla sam bube.

Poslovođa, još uvek sa krpjom u ruci, gleda u baget.

– Ali ipak ste uspeali da od tog buvljeg brašna umesite hleb.

– Ne pravite se blesavi, evo ga u kesi. Mogli ste da me otrujete.

– Prepuštam tu stvar vašem mužu.

Izraz ženinog lica sa uskim prorezima za oči kao kod alpiniste koji na panou reklamira nepromočivu jaknu još se više izoštrava. Ona gleda kako Lida na kasi prebrojava sitniš, zatim je podozrivo prati dok nestaje iza neregistrovanog pežoa i opet se okreće poslovođinoj krpi kad Lida, ustrčavši do stana, već gura u frižider jagode i šlag za kolače, opet nestaje u centrifugi kupaca, zaludnih šetača, prosjaka sa frulicom, koji se u šarolikom mnoštvu Knez Mihajlove obrću i u jednu boju, zamućenu roze, pretvaraju kimono rukave njene haljine.

Preko puta *Manga*, ispred kafane *Ruski car*, sedi prosjakinja, na nesnosnoj vrućini ogrnuta jambolijom, sa bebom koja sisa na grudima i kartonskom kutijom na kojoj piše: Bolesna sam, nemam šta da jedem. Poneko od prolaznika ubaci novac u kutiju, ne zaustavlja se, žuri dalje.

Kad ugleda mušteriju još na ulazu radnje, Lida može da pogodi šta će ona da izabere. Pogodi i nije prava reč jer Lida zna, vidi iznutra, u sebi.

Dok se muvaju nezainteresovano podižući porube sukanja na vešalicama, Lida vidi lila košulju sa proštepanim rišem u kesi devojkje tela vitkog kao grana sa koje je oglodana kora, izduženih mišića koji uvek zrače bezazlenom dečaćkom energijom namenjenom muškarcima, onima koji treba da poput metka što gađa dušmana, nauče kako se gine. Dok gleda kožu na devočjinim rukama (Lidina vidovitost deluje samo preko čistog tena, bez nanosa pudera), pita se zašto tome ne bi učili i žene. Zahvaljujući vidovnjačkoj sposobnosti, više se ne peca na mimikriju negovanih nadlanica koje se dugo bave bež tonovima,

lakim kao povetarac, da bi naglo skrenule i šćepale kaki platnene pantalone sa džepovima i rajsferšlusima u stilu *military look*. Ne naseda ni na razmetljive kvarcovane dekoltee ukrašene štrasom, na one što pomno grebuckaju nevidljivu trunčicu, zagledaju svaki šav, a ovamo nemaju pokriće na kreditnoj kartici. Ne mogu da je prevare ni one koje glume kako im uopšte nije stalo do novca. Važno je da kupe nešto zaista kvalitetno, ne pitaju za cenu, odvoje tri boje od istog modela, a onda se pred kasom sete da su novčanik zaboravile u kolima, zamole da im ostave robu do sutra i nikad se više ne pojave.

Retke su devojke sa šakom zvezda bačenom u lice, one koje još ne znaju šta ih čeka. Nije nikakvo čudo što čipkani romantični korseti kupljeni od tajno ušteđenog džeparca ostanu neprimećeni u nekoj fensi bašti prepunoj do glave obrijanih momaka i tipova sa četvrtasto fazoniranom frizurom „četskica“, po uzoru na američke marince, koji u trendu sa frizurom imaju i kockaste, briketirane mozgove.

I ne samo što zna šta će da kupe. Lida može da vidi (to je otkrila na jednoj seansi kod psihoterapeutkinje kojoj ide otkad se razvela) šta se dešava u njihovim životima.

Uska, prozirna sonda njene svesti probija se tunelom do plavuše koja bira novčanike u akvarijumskoj činiji pored kase, skreće do brushaltera prislonjenog uz grudi, zaustavlja se na listovima nogu koje su upravo išetale iz slušaonice broj 11, odustavši od ispita, i sad isprobavaju sandale sa ubitačno visokom štiklom.

Ništa. Ništa se ne događa u njihovim životima. Ništa posebno što bi zaokupilo Lidinu pažnju, skrenulo je sa osoblja i onih koji neopreznim isprobavanjem modela

mogu nešto da upropaste. U tesnim komorama, njihovim sobama, uz glasnu muziku prostački čeznutljivu, one duvaju u sveže nalakirane nokte trzajući se na svaki zvuk telefona.

Jednom je videla ruku sa ključevima, koji po vratima džipa parkiranog u Kosovskoj urezuju krivudav trag dok njegova vlasnica u *Mangu* isprobava bermude.

U danima pred menstruaciju slika je mozaična, sa više detalja koji se istovremeno pokazuju na malim, ispupčenim, mentalnim ekranima. Neko olabavljuje čvor na kravati. Mehurići pljuvačke nanizani na usni. Muškarac otkopčava košulju i dlanom pritiska grudi. Crni držač sa hemijskim olovkama pada sa stola. Dok je Lida pomagala devojci na kasi da stornira neki račun, zazvonio je mobilni obaveštavajući mušteriju koja je upravo plaćala jednu od onih tašni-vrećica sa visećim džidžabidžama da joj je muž imao infarkt i da je prebačen u bolnicu.

Iz prostorije pored kabine pojavljuje se Tanja sa nekoliko pamučnih majica preko ruke i njenim čuvenim izrazom „preživewu i ovo“, koji se ne odnosi samo na naramak u rukama već i na sve ono čime ne može da vlada. U to je uključeno i nekoliko dugih trepavica koje su se iskosile na donjem kapku njenih tužno zapitanih očiju, kao nožice neke obogaljene stonoge.

– Uh – kaže Tanja – ovde je prosto neizdržljivo uprkos erkondišnu. Jedva dišem.

Pokazuje glavom na gole lutke u izlogu.

– Nosim ovo aranžeru, traži da isproba nekoliko kombinacija. Neodlučan je, već je promenio tri koncepcije i nijedna mu se ne sviđa. Sinoć nisam stigla da dođem.